

Олга Стојановић

Дивљач ће њек њасџи

Пољед на драму Миладина Шеварлића “Дивљач је њала”

Позориште СЛАВИЈА, премијера 28. јануара 2010.

Намерно исписујем реч ПОГЛЕД, која се налази са леве стране мог мобилног телефона. Команда ПОГЛЕД много казује, ако се њоме исправно управља. Дакле, ПОГЛЕД на драму Миладина Шеварлића, *Дивљач је њала*, објављену у другој књизи Шеварлићевих *Изабраних драма*, у едицији *Изабране драме*, Удружења драмских писаца Србије (Београд, 2006). Црвене корице, да црвеније не могу бити!

Доста с подацима. Колико су нужни, подаци су једнако и излишни. Али, останимо пристојни, те их умерено употребљавајмо.

“Критиком” се бавим искључиво феноменолошки, те ћу се и овога пута, сходно томе, изразити. Шеварлићева драма *Дивљач је њала*, као да је тражила и увребала најбољи час да буде играна. Да ли је то случајно? Мислим да се ова “случајност” суочава са актуелном збиљом на начин како се иначе случајности дотичу са реалношћу. У тренутку када је председник државе одлучан да се, коначним и непомирљивим резом, обрачуна са организованим криминалом, од-

носно мафијом, по цену – ако му је веровати – губитка интегритета и позиције, у једном “булеварском” позоришту приказује се АНТИЦИПАТОРСКА драма Миладина Шеварлића, у којој “дивљач”, на крају, ипак пада.

Па, ко је ту кога надмашио? Да ли Миладин Шеварлић председника, или је Борис Тадић извршни драматург српске стварности?! Мислим да писац увек превазилази политичара, макар овај био и даровит и видовит. Макар био и Вацлав Хавел. А, ако је обрнуто, онда је много горе него и ово “најгоре” које нас је снашло; да ДИВЉАЧ влада нашим животима, све док не падне, а и ми са њом.

Зачудно је што одлична драма *Дивљач је њала* није играна раније, можда и на некој другој сцени, не потцењујући популистичку “Славију”?!

Но, она није играна, јер је неко “утриповео” да је Миладин Шеварлић, можда, “партиотски писац”, што може да негира сваки упућени докторант, па и дипломац на предмету драматургија.

Овај социо-политички, па и психолошки трилер, који савршено БЕЛЕЖИ двехиљадите, као што је антоло-

гијска Шеварлићева драма *Пролеће у Лимасолу*, “оверила” деведесете прошлог века, управо сведочи о једном од наших најрелевантнијих драмских писаца, а не о “патриотизму” и осталом знамењу петпарачке етике, естетике и интриге.

Заједнички именилац Шеварлићеве драме *Пролеће у Лимасолу* и ове потоње, *Дивљач је љала* – свакако је смрт и убиство! А, шта бисмо још хтели, како бисмо се усагласили са реалношћу?! Драматуршки свакако није у питању “победа” правде и праведног, већ само елиминација РЕМЕТИЛАЧКОГ ФАКТОРА криминалитета и криминогеног у поимању даље egzистенције, с опроштењем, појединца, и без опроштења – друштва!

Те је стога драма *Дивљач је љала* једна од најгледанијих у позоришту “Славија”, зато што уметност медија конкурише медију информације! Ако пропустите “ТВ-дневник”, да бисте гледали ову представу, нисте пропустили ништа, али, ако је обрнуто, пропустили сте представу.

И, без икакве патетике, ако председник државе ризикује живот зато

што је одлучио да се без остатка обрачуна с мафијом, а министарка правде мења станишта сваке вечери због личне безбедности, онда и драмски писац, као АНТИЦИПАТОР друштвено-историјске ситуације, има, барем, право на сатисфакцију највишег реда!

Но, ономе што ће гледалац видети и појмити у драми *Дивљач је љала* не може да конкурише било који извештај какве Службе, ни тајни, нити “јавни”.

Чини се да је поменуто позориште, са оваквим текстовима, слично културолошким белешкама браће Гонкур, из времена Француске револуције. И тада су се позоришта звала “булеварским”, како би касније прерасла у културна... Али, ми нисмо Французи и наша је “револуција” српска. Зато нам је и “дивљач” само упокојена, а не “шамбрирана”, с много љутог сенфа.

Некад су партизани певали: “Прозор ноћас мора пасти”, а Шеварлић инсистира на “дивљачи”. Ако је заиста “пала”, Шеварлића треба дићи! Како би се трилогија окончала драмом: ДИВЉАЧ ЈЕ ЗНАЛА.

